

התפוצצות של תלות והתמכרות לחומרים ולתכשירים מתרבות בקצב הולך וגובר, הן מטיל ספק ביעילות פעולות המנוע והמלחמה של השלטונות.

מאידך, אין ספק שבין נושלי הסמים קיים מספר לא מבוטל של מתמכרים הרוצים בטיפול, שאותו אין הם מקבלים מאחר והן מוסדות הנלחמים בסמים לא תוכננו דבר עבור מתמכרים אלה, מלבד מאסר או שהייה בבית-חולים לחולי-נפש.

יש להצטרף על הגישה הרשמית הקיימת ולקחת מהתנאים והזמן יבואו לשינוי. חשוב כי מתמכר הרוצה בגמילה יידע, שפניה לרופא פסיכיאטר הינה אפשרות טיפולית נוספת העומדת לרשותו. טיפול מסוג זה כרוך, לרוב, בהוצאות ניכרות שאינן בתחום השתלם של רבים. כדאי שרופאים יסייעו בבעיה זו כפי יכולתם, עקב חשיבותה הרבה לפרט ולכלל.

ד"ר י. ג. תל-אביב

מורה

והמציאות

לעיתים קרובות קורה, שפיטפופי הסרק של גולדה מאיר בעניין הישגות הפלסטינית מקבלים משמעות מגוחכת.

השבוע, בבניין האוניברסיטה בקופנהגן, בכנס על הבעיה הפלסטינית, הבעתי לי מסקנה כי גולדה וי חלק גדול מהרובו טים שלה בממשלה, ממלאים תפקיד של בתי-ענה.

בכנס, שבין נוא מיו בלס הסטודנט הישראלי לשעבר וי ליל טועמה, התגלה תה לעיני התעוררות חלק גדול מן הנוער הסקנדינבי לבעיה הפלסטינית.

לעומת זאת, בלס בהעדרותו, נציג ישראל, לי שכול היה לוחם לממשלת הזקנים בירושלים על התעוררות הדור הצעיר כאן בסקנדינביה בקשר לבעיה, יש לה משמעות חשובה מאוד.

משה רפאלי, קופנהגן, דנמרק

מדיניות

(השבוע)

ביום ב' האחרון נשאיתי במיוחד בבית, כדי לראות בטלחיויה את הסרט על הנרי מילר, אחרי שקראתי אותו בוקר בעיתון גים שישודר בשעה 9.05.

בשעה הקבועה נדהמתי לשמוע שמשרד רים אופרה (ריגולט) לא אמרו אפילו מילה של התנצלות.

אגב, משהו צריך להעיר למר דן כנר שהוא לא צריך לחייך כעונג כשהוא מספר על מעשים מחרידים — אפילו כשזו רק עלילה של אופרה.

אביבה גבתי, ירושלים

לתשומת-לב הטלחיויה: יש הבדל בין "הסגת גבול" ובין "השגת גבול" (מה זה?). כפי שנכתב פעמיים בתרגום הסרט המלאך (יום ג').

חיים דור, רמת-גן

האם טעיתי, או ששמעתי את הקריין מדבר על "הנשיא ניקסון", כשהוא על המסך את הנשיא ג'ונסון, בסרט החורבני על מלחמת ויאט-נאם (יום כ')?

על הסרט עצמו:

מישהו פיטפט, ברוח התעמולה האמריקאית, בסיגנון ובקול של מסיבה, ובאותו זמן הראו על המסך דברים אחרים, שאיש לא טרח להסביר אותם. כרגיל.

לייזרוביץ

אמנון לייזרוביץ, העולם הזה מזמין גם את שאר הרופאים להעיר במכתבים למערכת על פגמי הטלחיויה.

תצוגת אופנה

או דיוכי החופש

בבית-הספר

תלמיד תיכון לשעבר (כן, ה"דמו"קראטיה" וה"מורים המתחשבים" בבית-הספר גרמו לי, משום-מה לרצות לעזוב), אנסה לסתור את דברי המורה מרדכי מילר (העולם הזה 1751) על מערכת החינוך. מילר טען כי לדן בן-אמוץ אין ראיות לי כך שביית-הספר ומוריו מדכאים את חופש-המחשבה, ומחנכים לחשיבה שבלונית וסגורה דרטי. ובכן — הראיתי:

- לאנשים בעלי דיעות מסוימות לא ניתנה הזכות להביע את דעתם או להציגה ליוכיח בתחום רוב בתי-הספר.
- גורמים "מרדניים" בבית-הספר מדו-כאים ביד קשה, נדפקים גם בתחום הלימוד, וסובלים מפדגוגיות והסחה נגד.
- על תלמידים בבתי-ספר רבים יש פיר-קוח על כל מעשים באמצעות התיק-האיש. ידועים פניות של מנהלי בתי-ספר לסוכנויות כלשים פרטיים, בדבר איפור-מוציה על תלמידים, מעשני חשיש וכו'.
- שטיפת-המוח באמצעות חומר לימודי-בלתי-מהימן (בעיקר בהיסטוריה, ידיעת-העם ואזרחות) שהוא מסולף לעיתים.
- האיסור על גידול שיער, פיאות וזקנים, וכן איפור לבנות.
- הקפדה על דברים כגון הכפתור-העליון בחולצה, והכנסת החולצה למכנסים.
- הדיכויים הבולטות-פוסקים נגד השמאל, אופוזיציה והחופש — לנוער בפרט — בי-זמן שמועצת-התלמידים הינה פיקציה, וי-אינה רשאית לקבוע את האמין-האורח למשר-תכרות. (בגומיה רחבה בירושלים, למשל, אסרה ההנהלה את הופעתו של יוסי בנאי, כי הוא איש גם מדי...)

למערכת משרתת את אלה — ש-לשמוע על השלטון בידיהם ועל המי-שטר הרקוב המשרת את האינטרסים שלהם — נוח להם כי המחשבה לא תתפתח, לא-תבקר, תהיה סטנדרטית ושבלונית. הם-חוששים כי נחיתת החופש, ולו בפרט הקטן ביותר, תפתח את ראשו של התלמיד, ותג-רום לו לראות את הכל בצורה מפוכחת יותר, כלומר לראות את העול ואי-הצדק — ואז הוא מבקר, מפגין, ומהנה סכנה ליציבותו הניצחית של הסדר הקיים — הי-סדר הלא-צודק.

מכאן שחופש-ההתבטאות שהיה ביקורת, ותלבושת אחידה שהיה איה-החופש להתבטא, לפחות מבחינת הלבוש.

לדן טוען שהמציאות מוכיחה שהמורים אינם משרתים את המערכת. מעניין ש-רבים המורים שזוכו או פטרו מעבודתם, היו פשוט ליבראליים מדי, בעלי יחס אנושי לתלמידיהם, וביקורתיים כלפי עצמם! אני מכיר רבים כאלה.

יש למורה בהחלט החופש לבחור אם-לי-למד את ידיעת העם מספר זה או אחר. אך-בכל הספרים לא מצויים פרטים כפרשת-דיריאסין וכדו'. חבל שאותה "מיסגרת הור-ראה, המאפשרת התחרות על בעיות חברה ומדינה" היא כוח חד-סטרי.

ההנחה כי "תפיסת הלבוש וההופעה החי-צונית, כסמלים של יוקרה ושל השתייכות-חברתית, היא הדומיננטית בחברה וגם כי-קרב בני הנוער" — היא כבר הגומה. מעני-קד.

יד

מפג

שוב נולד לנו ילד מפג. הכחנה לירחון-החרותי החדש ארץ-ישראל. מדוע מפג? זהו עיתון מיוחד במינו. לא עובד בו-אף עיתונאי אחד. המאמרים נכתבים על-ידי ח"כים (מנחם בגין, יוחנן באדר, יורם ארידור); אלופים מילואים (חיים לסקוב, עזר ויצמן) ודוק-טורים שונים (ד"ר בנימין הלוי, ד"ר מאיר קהאן, פרופסור ראובן ירון, ד"ר זאב פוך ויזל).

יין לראות כי בני-הטורים, שכסף לא חסר להם, הם אותם ההולכים כל חייהם בזוג מכנסי ג'ינס וחולצה פשוטה, רצוי קרועה ומשופשפת במקצת.

אני מסכים איתך, מרדכי מילר, כי האופי-נה (לפחות זו הנראית ברחוב) היא די-חרי-גיונית, ולא משוכבת כל-כך את העין (כב-תקופת המינו).

אך יש הבדל בין החובה להיות כמו-כולם, לבין הרצון להיות כמו-כולם.

ייתכן כי בשנות החמישים היתה המגמה בהנהגת התלבושת האחידה "נימוקים סוצי-אליים ורצון לחנך לערכים של שוויון (לא-לאחידות)". ובכן, האם בתי-ספר נפרדים לי-בני-עשירים ואשכנזים (ברובם) ולבני-פוע-לים וספרדים (ברובם) — הינם שוויון?

אם הינך רוצה "להרחיק את המירוץ-ה-מטופש אחרי רמת-חיים ויוקרה מדומה" —

עליך לאסור להביא לבית-הספר עטי פרקה,

דב גר

תיקי גיימס-בונד, נעלי יוקרה יקרות למינר-הם, תלבושת אחידה שאינה מכותנה, להג-ביל את סוג הסגירות (אותם מעשנים בי-בית-השימוש) ולהתיר רק עישון חשיש, וי-רא ל.ס.ד. כי ל.ס.ד. עולה יותר...

בית-הספר — הינו משרד-חינוך והינו-ממשלת-ישראל כיוון שהמדיניות של-המישטר מתבצעת בו לפי הקו המנהל של-הממשלה ומשרד-החינוך. כלומר: דיוכי-חרי-פש הביטוי, הפרט, והדיעה, במגמה למנוע-דיעות מתקדמות, מתפתחות ומבכרות.

ואם מדברים על "טיפוח ערכי השיוויון", אז הבה נתחיל מזה שמנהלי בתי-הספר — ששם לומדים תלמידים מבתי-סמך שצבם אינו-הכי שפיר (או בתי-ספר של זרם העובדים, לשעבר) — יחדלו מלהופיע כל בוקר במכו-נית וזלו מפוארת, ויחדלו מלהשתמש בחדר-בעל כורסאות-פאר, לטפח ערכי שיוויון — אין זה שתלמיד יידע "שהוא בא לבית-הספר בתלבושת אחידה, כדי שלא לנקר-את עיני חבריו", אלא שתלמיד, כדי לא-לי-נקר את עיני חברו — יופיע בהתאם!

דב גר, אחד שפרש, ירושלים

הקורא זב גל עמד, במרכז הסיכסוך-בבית-הספר תיכון עירוני ג' בירושלים (העולם הזה 1738), בקשר עם מרד החל-מידים בגלל התספורות.

החומר אינו אקטואלי ולא בידורי. מכל-מאמר נודף ריח: כבר קראנו (במעריב או-בידיעות אחרונות).

הבדיחה היחידה שהופיעה בירחון זה, היתה תקוותו שיהפוך בקרוב לשבועון.

מיכאל שאודר, חיפה

עיתון-הצעה

יצופי הטלחיויה

יש רק דבר אחד המנוע מצופי-הטל-ויזיה לשקוע בביצת בחלה ויאוש, בראותו-את התוכנית היומית הבאנאלית והעגומה: הידיעה שגם הדה בושם רואה אותה, ותכ-

תוב עליה. זה כציל את הצופה מסרטן-בטוח. ואגב, לדברי דן בן-אמוץ: גם אילו היתה-למבקרת חזייה מסי 88, או שלא היה לה-חזה בכלל, זה בלבד לא היה פוסל את-זכותה להגיד על גברת המופיעה בטלחיויה-שאסור לה לקפץ לפני המצלמה, מסיבות-בולטות. כל זמן שאכן מה שהיא אומרת — נכון הוא.

הנה אבנרי, תל-אביב

מורה נבוכים

לנב"א

נכון, קשה לגלות את הרצף הלוגי בי-משפטיה של הדה בושם (העולם הזה

פיין

1754). קשה, אך לא בלתי-אפשרי, מה-שלא-עשה ההגיון שלה, תעשה אולי האינט-ליגנציה של הקורא המזוע למען כרטיס-וסיעה חנימ, אפילו אם זה רק לרחובות. טוב: "שוק הפשפשים" — ניסה... להיות אנטי-תיזה (בבימוי — לסרטונים-הדוקומנטריים האחרים המופקים בטלחיויה-נו). אמנם היה זה סרטון קצר (אך דחוס-בכל אותם אלמנטים המגסים להביא לי-יצירת) ההיפך הגמור ממה שעושים כו-לם... לי (בניגוד לבמאי היומרי) נרא-תה היצירה לא כמשהו יוצא דופן, אלא-סרטון גרוע... המחטיא את מסרתו-המטרה — להציג תמונה אוטנטית של-שוק הפשפשים: החטאתה נבעה מכך-שהבמאי פשוט שכח מה היא בעצם המט-רה, בנסינותיו להיות מקורי).

הסרטון הינו) דוגמא מצערת ומנוכחת-למקוריות בכל מחיר, שאינה מושגת בלאו-הכי. אין זהים (למעשה: אין לא מבדיר-לים, האחראים על תכניות הטלחיויה שה-תירו הצגת הסרטון, בין חוסר אינטלי-גנציה וקרתנות יומרנית (של הבמאי)-עם (ר. ל. לבין) התחכמות נלוזה ולא-מתחכמת (של הבמאי).

אם זה לא זה, אז אני לא יודעת-מה זה כן. אני אישית לא מסכימה עם-אף מילה של בושם, כי בכלל לא-ראיתי את הסרטון הפרובלמטי...

פזית פיין, חולון

המניעים ש

דן בן-אמוץ

דומני כי בחיכוך המתנהל זה שבועות-מעל גבי שבועונכם בעניין התקפתו של דן-בן-אמוץ על מעריב, מלה אורי אבנרי תמי-מית'מה לגבי המניעים האמיתיים של-מר-בן-אמוץ שהביאווה לכתיבת התקפתו-ה-ראשונה על עיתון זה.

חברי ואני, ואני מניח שרבים אחרים מ-קוראי מעריב, הבינו מייד עם קריאת דב-ריו מה היה המניע האמיתי: רשימתו של-שלום רוזנפלד, שהופיעה כמה ימים לפני-כן בגיליון ערב-שבת, שכותרתה: "על פני-תרים וצבועים".

באותה רשימה גילה מר רוזנפלד הבנה-למניעיהם של הפנתרים וכתב בין היתר: "מקום שם אתה מוצא בני עניים מקופחים, שם אתה מוצא גם ילדי תפנוקים המבקשים-פורקן לשיממונם בשעשועים מהפכניים, וי-אשר מוזנים ומכלכלים את הזעם הטיבי-של הפנתרים במלל דמגוגי וזל". בין אותם-ילדי תפנוקים הוא מונה בין היתר את-כוכבי הסנובה הראדוקלית — בעלי ה-סמות ה"נ" כ"יים המצללים — המבק-שים להאיר פירסומם מאסון זולתם... מהפכנים אלה לא גורל, הפנתרים-מעניין אותם, אלא הפנתריות כקר-קע פוריה לטיפוח אידיאולוגיה, מהפכ-נית, אנטי מימסדית, למען מטרת ש-ה(המשך בעמוד 6)